

► 19 Septiembre, 2014

L'Espai Volart 2 força en una exposició un diàleg d'afinitats inèdit entre les obres de Joan Claret, que va morir la setmana passada, i de Jaume Rocamora

L'artista lliure

Maria Palau
 BARCELONA

Joan Claret esperava amb delit l'exposició que des de feia dos anys estava preparant la Fundació Vila Casas per al seu Espai Volart 2, on reivindica els artistes que, com ell, han deixat una petja profunda en l'art del país. En el seu cas, en l'art abstracte de la postguerra. Al seu estudi, tan net i endreçat que "mai hi havia ni un paperot ni una taca a terra", explica el seu fill Albert, Claret va ajudar Glòria Bosch, la comissària, a seleccionar les obres, totes del seu fons personal, i Susanna Portell a enfil·lar el text, tan delicat, del catàleg. L'exposició es va inaugurar ahir, però ell ja no la podrà veure. Va morir la setmana passada. El millor lloc per homenatjar-lo és, doncs, l'Espai Volart 2 de Barcelona, al costat del seu art, en el qual, adverteix la seva vídua Montserrat, "hi ha la seva ànima".

Bosch ha concebut una exposició amb dues veus. La de Claret, nascut a Bar-

La Fundació Vila Casas ha obert temporada a l'Espai Volart 2 amb una conversa d'obres de Claret i Rocamora ■ JOSEP LOSADA

Per a Claret, la línia era tan rellevant "com les notes d'un pentagrama per al músic"

celona el 1929. I la de Jaume Rocamora (Tortosa, 1946), un artista d'una altra generació però amb molts punts de confluència amb l'univers creatiu de Claret, i que ben bé subscriu la seva obstinació per la línia, tan rellevant, deia, "com les notes d'un

pentagrama per al músic". En tenen altres, de punts en comú, des de la manera de ser —"jo també sóc molt metòdic", exclama Rocamora—, passant pel neguit intel·lectual i una mirada oberta —pura passió per la filosofia, la música, el cinema, l'arquitectura...—

fins a l'ús tan gasiu dels colors. "Amb la nostra obra no hem buscat un efecte, sinó afecte", indica Rocamora per justificar aquesta renúncia.

El curiós del cas és que no es van conèixer mai. Rocamora en feia prou d'admirar el seu treball.

Però hi ha casualitats difícils d'explicar. Tots dos van tenir la necessitat de viatjar a París amb vint i pocs anys. Claret ho va fer els anys cinquanta; Rocamora, als seixanta. L'exposició du per títol *Sota l'aparença* perquè anima justament a cercar la fondària de les obres d'aquests dos artistes. En les de Claret, una tria de les que va realitzar els anys seixanta i setanta, s'hi detecta el pas d'una pintura més plana a una d'atmosfèrica. "Sempre va fer el que li va semblar, mai va acceptar cap encàrrec que no li agradés. Només vivia per al seu art, per a res més", assegura la seva vídua. Amb discreció, independent de tot i tothom i treballant com un foll nit i dia.

Prova de com concebia la seva feina és la confessió que va fer a Susanna Portell quan estava preparant el catàleg, que sí que va arribar a veure. Li va dir que el seu gran privilegi com a artista era que sempre s'havia sentit lliure. ■